

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.68/2013/30. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év március hó 13. és április hó 10. napján megtartott tárgyalások alapján meghozta és 2014. április hó 10. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt az I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. december hó 6. napján kelt 29.B.1079/2011/72. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottak terhére rótt cselekményt - a II.r. vádlott vonatkozásában cselekményeket - kábítószer-kereskedelem büntettének (Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés) minősíti.

A társtettesi elkövetői alakzatra utalást mellőzi.

A II.r. vádlott vonatkozásában a halmazati büntetés kiszabásra utalást mellőzi.

Az I.r. vádlott és a III.r. vádlott legkorábban a büntetés 2/3-ad részének, a II.r. vádlott legkorábban a büntetés 3/4 részének kitöltését követő naptól bocsátható feltételes szabadságra.

A Fővárosi Bíróság Gazdasági Hivatala Bűnjel Csoportja által Bj. 878/2012. szám alatt kezelt bűnjelek közül az 1. tétele alatti 1 darab piros színű, Budapest Önkormányzat Parkolási Kft feliratú zacskó, a 2. tétel alatti 1 darab piros színű, pótdíjfizetési felszólítás nylonzacskó, 1 darab feladóvevény, 1 darab fizetési felszólítás, 1 darab parkolójegy, a 3. tétel alatti 1 darab feladóvevény, 1 db. fizetési felszólítás lefoglalását megszünteti és megsemmisítését rendeli el.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r., a II.r. és a III.r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

Az I.r. és a II.r. vádlottak által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől 2013. november hó 14. napjáig házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztésbe

beszámítja oly módon, hogy 5 napi házi őrizetben töltött idő egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. december hó 6. napján kelt 29.B.1079/2011/72. számú ítéletével az I.r., a II.r. és a III.r. vádlottakat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk.282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulat (3) bekezdés), ezen túlmenően a II.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (5) bekezdés a.) pont). az I.r. vádlott 5 év fegyházbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra, a II.r. vádlottat halmazati büntetésül, mint visszaesőt 7 év fegyházra és 8 év közügyektől eltiltásra, a III.r. vádlottat 6 év fegyházbüntetésre és Magyarország területéről 8 évi kiutasításra ítélte. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban, valamint házi őrizetben eltöltött időnek a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról oly módon, hogy 5 napi házi őrizet egy-egy napi szabadságvesztésnek felel meg. A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál letéti számon kezelt 4.200.000.- forint tekintetében, valamint a III.r. vádlott vonatkozásában 300.000.- forint erejéig vagyonelkobzást rendel el, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is határozott.

Az ítélet ellen az I.r. vádlott és védője téves minősítés miatt és enyhítésért, a II.r. vádlott és védője részben felmentésért, részben téves minősítés miatt és enyhítésért, míg a III.r. vádlott védője enyhítésért jelentett be fellebbezést. Az ügyész az ítéletet mindhárom vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.909/2011/9. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, a tárgyalás anyagává tette, azokat irathűen rögzítette. Kellő indokát adta, hogy a vádlottak eltérő vallomásával, illetve a tanúnyilatkozatokkal szemben milyen tényállást állapított meg, miért marasztalta el a vádlottakat. Indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, minden részletre kiterjedően kitért a tényállás szempontjából lényeges bizonyítékokra, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte. A bíróság által megállapított tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§-ában írt hiányosságoktól. A tényállást megállapító, mérlegelő tevékenységét támadó védelmi fellebbezések a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek. A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére valamennyi bűncselekmény vonatkozásában, azokat törvényesen is minősítette. A büntetések nemének és

mértékének meghatározásakor figyelemmel volt a vádlottak által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára, a bűnösség fokára, illetve a bűnösségi körülményekre, a büntetések enyhítésére nem látott lehetőséget. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen részt kíván venni. Indítványozta, hogy az ítéletábró az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokainál fogva mindhárom vádlott tekintetében hagyja helyben.

Az I.r. vádlott védője írásbeli fellebbezés indokolásában hangsúlyozta, hogy a vádlott az eljárás kezdetétől együttműködött a nyomozóhatósággal és bűnösségre is kiterjedő, vádlott-társait is terhelő részletes beismerő vallomást tett, mely szerint közvetítő szerepet vállalt II.r. és III.r. vádlottak közötti ügyletben. 2010. július hó 1. napján viszont tagadta azt, hogy ezen időpontot megelőzően kábítószer közvetített vagy vett volna át bárkitől is. Azt ugyan elismerte, hogy III.r. vádlottal több alkalommal is találkozott, ezen találkozások alkalmával azonban egyéb üzletet bonyolítottak, amelyek nem kábítószerrel kapcsolatosak. Az elsőfokú bíróság ítéletében az I.r. vádlott vallomásából az önmagát és vádlott-társait terhelő momentumokat elfogadta, míg vallomásának védekező részét elvetette, amikor is az elfogást megelőző időszakban lebonyolított kábítószer átvételekben is kimondta a bűnösségét. A védői álláspont szerint ezen cselekmények vonatkozásában a bűnösség kimondása az ártatlanság vélelmének áttöréséhez elégtelen, egyéb adattal alá nem támasztott bizonyítékok alapján történt meg, mert a III.r. vádlott később visszavonta a konkrétumokat nyomokban sem tartalmazó vallomását ezen cselekmények vonatkozásában. A védő az elsőfokú bíróság ítéletét több ponton iratellenesnek, megalapozatlannak tartotta, ezen túl véleménye szerint az elsőfokú bíróság részben indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az ítélet megalapozatlanul állapítja meg azt, hogy a I.r. vádlott anyagi haszon reményben közvetítette a II.r. megrendeléseit a III.r. vádlott felé. A védői álláspont szerint az eljárás során semmiféle adat vagy körülmény nem merült fel, amely azt támasztotta volna alá, hogy az I.r. vádlott bárkivel, bármiféle javadalmazásban megállapodott volna az eljárásban való részvételért, önmagában pedig az, hogy ezen egy alkalommal közvetítőként részt vett az ügyletben, nem vonhatja magával azt a megállapítást, hogy minden kétséget kizáróan valamiféle anyagi haszon reményében tette volna ezt. Az I.r. vádlott sem a vételárból, sem a később értékesítésre kerülő kábítószerből semmilyen formában nem részesült volna még az ítélet szerint sem, így az elsőfokú bíróság ezen tényállítása megalapozatlan és téves logikai következtetés levonásán alapul. A III.r. vádlott első vallomásában ellentmondásosan nyilatkozott arról, hogy hányszor találkoztak, hol és mit adott át az I.r. vádlottnak, ez a vallomás önmagában nem alkalmas arra, hogy az ebben foglalt állításokat az eljáró bíróság ítéleti bizonyosság szintjére emelje. Ezen III.r. nyilatkozat szerint 8-9 alkalommal találkozott az I.r. vádlottal, a találkozóak közül a vallomás szerint kb. 3-4 alkalommal adott át kábítószer az I.r. vádlottnak, minden alkalommal 2-3, az elfogáskorhoz hasonló szürke csomagot. Vallomásának következő oldalán már 3-4 csomagról beszél, melyet a piros pólós férfinak adott át. Nem derül ki az előadásból az átadások időpontja, helye, hogy miképp bizonyosodott meg az átadott kábítószer súlyáról, honnan volt tudomása arról, hogy az kábítószer tartalmaz. a III.r. vádlott a kábítószer átadásos találkozások számát a

körülbelül szó használatával jelölte meg 3-4 alkalomban, ami nem azonosítható a bíróság által tényként írt legalább 3 alkalommal kifejezéssel. Az átadott kábítószer mennyiségét az elfogáskor használatos csomagokhoz hasonlóként jelölte meg, amely nem azonos az „olyan, mint” kifejezéssel. Ezen vallomás alapján a történeti tényállásban megállapítottakra nem vonható logikai következtetés. Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor ezt a bizonytalan vallomást ítéleti bizonyosság szintjére emelve állapította meg a találkozások számát háromban és az alkalmanként átadott kábítószer mennyiségét 2 kg-ban. Okfejtése szerint Nem derült ki a bizonyítási eljárás során az sem, hogy a III.r. vádlott a fennmaradó találkozásként megmaradó jelentős számú esetben miért találkozott az I.r. vádlottal.

A védői álláspont szerint az elsőfokú bíróságnak a III.r. vádlott első vallomását komoly fenntartással kellett volna kezelnie, és csak azokat a részeit beillesztenie az ítélet történeti tényállásába, amelyeket egyéb bizonyíték is alátámaszt, melyet az elsőfokú bíróság nem alkalmazott. A védelem álláspontja az volt, hogy a cellainformációk önmagukban még a találkozás tényét sem erősítik meg. Az plázás cellán kívül a rendőri jelentésben szereplő cellák között több azonos, olyan, amelyben az I.r. és a III.r. vádlott telefonja tartózkodott volna egy időben nincsen, sem a június 7-i, sem a június 27-i nem azonos, csupán egymáshoz közeli cellákat jelöl meg. Nem kizárt, hogy I.r. és III.r. vádlott találkozhatott az említett GSM cellákban egymással, azonban semmilyen módon ennek bizonyítására nem alkalmas, így iratellenes és megalapozatlan az elsőfokú bíróság ítéletének 13. oldal 5. bekezdésében azon megállapítás, hogy mivel ugyanazon vagy hasonló cellákra jelentkezett fel a két telefon, ezért a két vádlott ugyanazon a helyen tartózkodott. Az I.r. vádlott későbbi vallomásaiban elismerte, hogy több alkalommal találkozott a III.r. vádlottal, azonban azt állította, hogy ezen alkalmakkor kábítószer átadása nem történt. Ezt támasztja alá a III.r. vádlottnak az eljárás későbbi szakaszában tett vallomása, de a legelső is, hiszen a III.r. vádlott is elmondta, hogy a találkozások nagyobb részében nem történt kábítószer átadás. Megalapozatlan tehát az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy mivel az I.r. vádlott korábban tagadta a nagyobb számú találkozót a III.r. vádlottal, és később ezt csak a bizonyítékok hatására ismerte be, erre csak az az oka lehetett, hogy kábítószer átadása miatt találkozhatott a vietnámi férfival. Egyértelműen megállapítható, hogy III.r. vádlott legelső, visszavont vallomásának azon részét, hogy az elfogást megelőzően is adott volna át I.r. vádlottnak kábítószer, semmilyen egyéb bizonyíték nem támasztja alá, sőt ezt a vallomást a III.r. vádlott vissza is vonta később. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, hogy ha az I.r. vádlott bűnösségét csak és kizárólag a 2010. július hó 1. napján történt cselekmény vonatkozásában, annak kísérleti alakzatában és bűnsegédi minőségében mondja ki. Erre figyelemmel az I.r. vádlott védelmében fellebbezése kereteit részbeni felmentésre és minősítés változtatásra is kiterjesztette, azt kérte, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és csak a 2010. július hó 1. napján történt esemény vonatkozásában mondja ki bűnösnek az I.r. vádlottat. Helytelenül állapította meg a törvényszék azt is, hogy az I.r. vádlott kereskedett volna, hiszen esetében hiányzik a haszonszerzésre törekvés, mint törvényi tényállási elem. I.r. vádlott cselekménye csak bűnsegédi tevékenységként értékelhető. Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor

befejezett cselekményként értékelte a vádlottak elfogáskori cselekményét és csupán enyhítő körülményként értékelte azt, hogy a kábítószer tulajdonos változása nem következett be a nyomozó hatóság közbelépése miatt. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eltúlzott mértékű szabadságvesztés büntetést szabott ki. Nem vette figyelembe a büntetés kiszabása során I.r. vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomását, a jelentős időmúlást, a cselekmény kísérleti szakban maradását, a bűnsegédi elkövetési módot, a büntetlen előéletet és azt, hogy ún. könnyű drogra történt az elkövetés. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tartamát jelentősen enyhítse és felének a végrehajtását próbaidőre függessze fel.

A II.r. vádlott védője írásbeli fellebbezés indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta, azt kérte, hogy a bíróság a II.r. vádlottat az ellene emelt vád alól mentse fel.

Hangsúlyozta, hogy nem az elsőfokú bíróság mérlegelését támadja, a megváltoztatás lehetőségét a tényállás megalapozatlansági hibái teszik lehetővé. A bíróság a tényállást egyebek mellett az I.r. terhelt vallomásának értékelésével és mérlegelésével állapította meg. Az I.r. terhelt valóban elmondta, hogy a II.r. vádlottat 4-5 hónappal korábban ismerte meg, arról is beszélt, hogy a II.r. vádlott érdeklődött a kábítószer iránt. Nem állította ugyanakkor, hogy 2010. július 1. napját megelőzően kábítószerrel közvetített volna a II.r. vádlott számára. A II.r. vádlott sem beszélt arról, hogy a júliusi esetet megelőzően drogot szerzett volna be akár a III.r., akár az I.r. vádlottól. A III.r. vádlott arról számolt be, hogy 3-4 alkalommal vitt kábítószerrel az I.r. vádlottnak, akivel néhány alkalommal volt valaki, de nem a II.r. vádlott. Hivatkozik az elsőfokú ítélet a vádlottak elfogásának körülményeit összefoglaló rendőri jelentésre is. E szerint a nyomozóhatóság tagjai információ alapján figyelték meg az I.r. vádlottat. Azt azonban nem közli az ítélet és a jelentés sem, hogy mik voltak ezen adatok. A jelentés egyebekben csak a július 1. napján történetekre tartalmaz releváns információkat. A II.r. vádlottal szemben alkalmazott kényszerítő eszköz használatáról, személyes szabadságot korlátozó intézkedésről készült jelentés kettős jogalapot jelöl meg (bűncselekmény elkövetésén tetten ért elkövető elfogása, bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható személy előállítása). Ezen megfogalmazásból úgy tűnik, mintha az elfogás és előállítás más-más jogcímen történt volna, mely törvényesen lehetetlen. Az indokolás szerint a személyes szabadság korlátozásának az oka az volt, hogy az NNI Kábítószer Bűnözés Elleni Osztály beosztottjai elfogták nevezett személyt, mivel bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja állt fenn. Ilyen elfogási ok nincs, másrészt a Rendőrségi törvény 33.§-a (1) bekezdésének a./ pontjára történt hivatkozás ellenére semmiféle tettenérés nem történt. Az elfogásról készült jelentés nem támasztja alá, hogy bármiféle előzetes információ állt rendelkezésre, hanem azt, hogy a rendőrség törvénysértő módon hivatkozott két egymást lényegében kizáró elfogási, előállítási okra, a személyes szabadság korlátozásának tényleges ténybeli alapja nem derült ki. Azt az álláspontot képviselte, hogy a rendőri jelentés tartalma önmagában közokirat jellege ellenére nem fogadható el tényként. Hivatkozott a 2006. évi őszi tömegosztatásokkal összefüggő elítélések orvoslásáról szóló 2011. évi XVI. törvény

(1) bekezdésére, mely semmissé nyilvánította azokat az elítéléseket és megállapításokat, amelyeket kizárólag rendőri jelentésre vagy rendőri tanúvallomásra alapoztak, az indokolás szerint önmagában közhiteles bizonyító erőt a jelentéseknek nem lehet tulajdonítani. Kétségtelen tény, hogy a hivatkozott törvény egyes bizonyos eseménysorozatokat érint, azonban arra nincs logikus magyarázat, hogy miért esne más megítélés alá a rendőri jelentés egyéb eljárásokban. Amint a jelen ügyben is bebizonyosodott, a rendőri jelentések számos kérdésben megbízhatatlanok. Mindezt azért hangsúlyozta, mert az ítélet hivatkozik a rendőri jelentésre, de a tartalmát nem vetette össze egyéb bizonyítékokkal. A törvényszék arra a jelentésre is hivatkozott, ahol I.r. és III.r. vádlottak telefonjai közötti kapcsolattartást elemezték, ez II.r. vádlottat csak közvetve érintette, mégis kifejtette, hogy a telefonok közötti kapcsolat nem szükségszerűen személyek közötti kapcsolat, a jelentésben leírt tényeket az indokolás nem veti össze a II.r. vádlott terhére rótt magatartással, de még az egyes kábítószer tranzakciókkal sem, a II.r. terhére rótt 3 alkalomról a jelentésekben nincs szó. A II.r. terhelt édesanyja sem mondott olyat, amiből a májusi, júniusi tranzakciókra kellett volna következtetni. Mindebből következik, hogy a II.r. vádlott megrendelői minőségét alátámasztó bizonyíték egyáltalán nem merült fel. Az ítélet ezt a hiányt spekulatív módon feltételezésekkel töltötte ki, amely logikailag sem állja meg a helyét. Az ítélet arra hivatkozik, hogy az I.r. vádlott nem saját érdekében járt el, hanem közvetítőként, másrészt a megrendelő csak a II.r. lehetett. Egyik tény sincs kétséget kizáróan bizonyítva, a kettő összekapcsolása pedig logikailag sem helytálló. A törvényszék utalt arra, hogy a vádlottak szavahihetősége iránt kétségek merültek fel. Az elsőfokú bíróság nem hitt az I.r. vádlottnak a III.r. vádlotthoz fűződő viszonyának a tartalmát illetően, ebből következően megrendült az a tétel is, amely szerint kizárólag a II.r. vádlott lehetett a kezdeményező. A spekulatív gondolatmenettel szemben ott áll az a megmagyarázhatatlan III.r. vádlotti nyilatkozat, amely szerint a vietnámi személy korábban többször találkozott az I.r. vádlottal, aki más személy, de nem a II.r. vádlott társaságban volt. Az elsőfokú bíróságnak választ kellett volna adni arra, hogy ez az ismeretlen személy, ha nem is vált ismertté, milyen funkciót töltött be. Nem foglalkozott az ítélet azzal sem, hogy a II.r. vádlottnak a korábbi vásárlásokra honnan lehetett pénze. Ellentmond a korábbi vásárlások tényének az is, hogy az ítélet szerint a II.r. vádlott marihuánát vásárolt, ezzel szemben nála hasist találtak. A II.r. vádlott kábítószer kereskedői minőségére vonatkozóan semmilyen adat nem áll rendelkezésre. A II.r. vádlott terhére megállapított azon tényállási részt, amely szerint „a II.r. vádlott megbízásából fellépő az I.r. vádlottnak három alkalommal, alkalmanként 2 kg, összesen 6 kg tömegű marihuánát adott át tovább értékesítés céljából”, az erre vonatkozó bizonyítékok hiányában az ítélet tényállásból ki kell rekeszteni.

A júliusi cselekményt illetően felhívta a figyelmet arra, hogy a kábítószer és a konkrét pénzmenyiség nem feleltethető meg egymásnak, mellyel kapcsolatos bírói magyarázat elfogadhatatlan, ezzel szemben semmilyen bizonyíték nem döntötte meg a II.r. vádlott édesanyja vallomását. Az ügyésznek kellett volna kétséget kizáróan bizonyítani, hogy ez a pénz a kábítószer ellenértéke volt, mely nem sikerült. Álláspontja az volt, hogy a bizonyítottság a 2010. július 1-jei cselekvéssel

kapcsolatban sem éri el a törvény által megkívánt szintet, felmentő rendelkezés meghozatalának van helye. Sérelmezte a törvényszék által kifejtetteket a terhelt hallgatás jogának gyakorlásával kapcsolatosan is. A hallgatás okára vonatkozó spekulatív célzások megtétele önmagában sérti az alaptörvényben biztosított jogot.

Amennyiben a másodfokú bíróság az általa megalapozatlannak tartott tényállást helyesnek fogadja el, a minősítést nem vitatta, ugyanakkor a cselekmény kísérleti szakaszát kell megállapítani. Indítványozta, hogy az ítélőtábla az elkövetéskor hatályos törvényt alkalmazza, mert a jelenlegi a terhelt számára nem kedvezőbb. A büntetés kiszabás körében kifejtette, hogy az időmúlás nyomatéka nagyobb abban az esetben, ha a terhelt hosszú ideig volt előzetes fogvatartásban, mely nyomatékos enyhítő körülmény, az ítélet a belső arányosság követelményének sem felel meg. A II.r. vádlott büntetett előélete ellenére is tény, hogy az ügyben az ő szerepe a legkevésbé meghatározó, nincs olyan bűnösségi körülmény, amely megalapozná a rá kiszabott legsúlyosabb büntetést. Kitért arra is, hogy bár nem vitatja a szakértő azon megállapítását, hogy a II.r. vádlott nem kábítószerfüggő, ugyanakkor szabadulását követően szorongásoldó gyógyszeres kezelés mellett pszichoterápiát alkalmaztak nála, a diagnózis szerint többféle szerrel kapcsolatban áll fenn dependencia, emellett bordenline személyiségzavar jellemzi. Mindez megalapozza, hogy a II.r. vádlott egészségi, pszichikai állapotát az ítélőtábla enyhítő körülményként értékelje.

A II.r. vádlott új orvos-szakértő kirendelését kérte kábítószer-függőségére vonatkozóan, a kezelését végző addiktológus orvos tanúkénti megidézését is szükségesnek tartotta.

I.r. vádlott védője perbeszédében az írásban kifejtetteket azzal egészítette ki, hogy a beszerzett vegyész-szakértői vélemény megállapítására figyelemmel a kábítószer hatóanyag tartalma kevesebb, mely enyhítő körülményként értékelendő, orvosi dokumentumot csatolt az I.r. vádlott cukorbetegségét igazolandó, a vádlott munkába állását pedig munkaszerződés csatolása mellett bizonyította.

II.r. vádlott védője perbeszédében az írásbeli beadványban foglaltakat ismételte meg.

III.r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta, indítványozta, hogy az ítélőtábla az új büntető törvényt alkalmazza, a cselekményt kábítószer-kereskedelem büntette átadási alakzata kísérleteként értékelje, alkalmazza a büntetés 2/3 részének kitöltése utáni feltételes szabadság kedvezményét. További enyhítő körülményként értékelendő a kísérlet. Indítványozta a büntetés oly mértékű enyhítését, hogy lehetőség szerint védencének már ne kelljen bevonulnia a büntetés-végrehajtási intézetbe.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratban foglaltakat nagyobb részben fenntartotta. A beszerzett kiegészítő szakvélemény tartalmára figyelemmel kérte a tényállás módosítását a hatóanyag-tartalom vonatkozásában, mely minősítésváltozást nem eredményez, a mennyiség továbbra is meghaladja a

jelentős mennyiség alsó határát. Indítványozta az új büntető törvény alkalmazását, mely a feltételes szabadság kedvezőbb szabályozására figyelemmel valamennyi vádlott vonatkozásában enyhébb elbírálást tesz lehetővé, a középértékes büntetés kiszabás kedvezőtlenebb, de csupán irányadó, az eltérés indokolás mellett lehetséges. A vádlottak cselekménye a 2012. évi C. törvény alapján a Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette. Figyelemmel arra, hogy az új törvény a fogyasztás céljából történő tartást a 178.§ (6) bekezdése szubszidiárius bűncselekményként szabályozza, az a II.r. vádlott esetében beolvad a kábítószer-kereskedelem büntetésebe, vele szemben nem halmazati büntetést kell kiszabni. A büntetési tartamok enyhítésére egyik vádlott esetében sem látott lehetőséget.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában megbánásának adott hangot.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással a Be.348.§-a alapján bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, III.r. vádlott vonatkozásában a házi őrizetből történő szökését követően törvényesen tért át a távollétes eljárás szabályaira, az irányadó eljárási szabályokat megtartotta.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének egy kérdés kivételével eleget tett. Megvizsgálta mindazon releváns bizonyítékokat, amelyek a vádlottak büntetőjogi felelősségének elbírálása szempontjából jelentőséggel bírtak. A bizonyítás hiányossága, hogy az elsőfokú bíróság nem alkalmazta a 2012. január hó 1. napjától hatályos Btké.23.§ (1) bekezdés b./ pontjában írt szabályt. Figyelemmel arra, hogy a bíróság ítéletének tényállásában megállapított kábítószer mennyiség jogi megítélése kedvezőbb lehet 20 és 120 gramm mért szabad THC esetében, tisztázni kellett volna a lefoglalt és becsült kábítószer totál-THC tartalmát. Mindezért a másodfokú bíróság a korábban nyilvános ülésre kitűzött ügyet bizonyítás felvétele céljából tárgyalásra utalta, kiegészítő vegyész-szakértői vélemény készítését rendelte el a megalapozatlansági hibát kiküszöbölendő. Dr. Nagy Júlia igazságügyi vegyészszakértő véleményében kifejtette, hogy a mérési eredmények alapján a III.r. vádlottól lefoglalt 5 db. hegesztett alutasakba csomagolt anyag totál-THC tartalma 207+-11 gramm, amely a jelenleg érvényben lévő jogszabálynak megfelelően meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát, annak 172,5 %-a.

Nem látta teljesíthetőnek ugyanakkor az ítéltábla a II.r. vádlott bizonyítási indítványát új orvos-szakértők kirendelésére függőségére vonatkozóan, figyelemmel arra, hogy a Fővárosi Törvényszék e körben teljes körű bizonyítást folytatott le, olyan újabb orvosi dokumentumok nem keletkeztek, amelyre tekintettel indokolt lett volna új szakértő kirendelése, a vádlottat kezelő addiktológus orvos tanúkénti kihallgatása sem indokolt.

Az elsőfokú bíróság bár a szükséges bizonyítást lefolytatta, a megállapított tényállás részben iratellenes és téves logikai következtetést is tartalmaz, (Be.351.§ (2)

bekezdés c./ és d./ pontjaiban írt megalapozatlansági hiba) mely azonban a Be.352.§ (1) bekezdése szerint az iratok tartalma és a felvett bizonyítás eredményeképpen orvosolható.

Az ítélet tábla a tények között az alábbiakat rögzíti:

Az I.r. vádlott cukorbeteg, mely az ételmezés megváltoztatása, sport, és gyógyszerelés mellett karbantartható. A vádlott 2014. január óta munkát vállalt, az a Kft. alkalmazza havi 50.750 forint jövedelemmel. (tárgyaláson becsatolt okirat tartalma)

A II.r. vádlott korábbi elítélését tartalmazó, az ítélet 3. oldal utolsó bekezdésében rögzített elítélést kiegészítendő a másodfokú bíróság rögzíti, hogy a kábítószerrel visszaélés vétsége bűncselekménye elkövetési ideje 1999. január hó 11. napja, jelen cselekménnyel természetes egységbe nem vonható.(erkölcsi bizonyítvány adata)

Az ítélet 4. oldal 1. bekezdésében 2. pontként rögzített elítélés jogereje helyesen 2008. június hó 16. napja.(erkölcsi bizonyítvány adata)

Az Ausztriából történő szabadulás dátuma a külföldi ítélet érvényének elismeréséről szóló iratanyag 14. szám alatti iratából állapítható meg.

A II.r. vádlott a cselekmény elkövetésének idején nem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, tudatzavarban, szellemi leépülésben, mely képtelenné tette, vagy korlátozta volna abban, hogy cselekménye következményeit felismerje, vagy a felismerésnek megfelelően cselekedjék. Nem tekinthető kábítószerfüggőnek. Olyan életvezetési, életszervezési zavar nem állapítható meg esetében, mely a kábítószer fogyasztás kontrollálatlan használata miatt állt volna fenn, és nem volt az sem megállapítható, hogy minden egyéb tevékenysége elé helyezte volna a kábítószer megszerzését és fogyasztását. 2000. novemberétől 2005. júliusáig folyamatos kezelés alatt állt, a 2010. júliusi, augusztusi IMEI ambuláns vizsgálatok vegyes kábítószer használatot és neurotikus zavart rögzítettek, melyek kábítószer függőséget nem eredményezett esetében. (igazságügyi elmeorvos-szakértői vélemények adatai, nyomozati irat 265-277 oldal, 299-309 oldal, a 2010. július 6-án a Drogambulancián kiállított lelet alapján)

A történeti tényállás 3. bekezdéséből a megállapodásoknak megfelelően kezdetű mondatból a II.r. vádlott konkrét megrendeléseire utalást mellőzi, helyette *a meg nem állapítható személy* kifejezést alkalmazza. Ugyanezen bekezdésből *a vételár összegét a II.r. vádlott szolgáltatta* szövegrészt is mellőzi, helyette *azt meg nem állapítható forrásból finanszírozta az I.r. vádlott* szövegrészt alkalmazza. Ugyanezen bekezdés utolsó mondatából *az átvett marihuánát az I.r. vádlott szintén továbbította a II.r. vádlottnak* szövegrészt mellőzi, helyette *a meg nem állapítható személynek továbbította* szövegrészt alkalmazza.

A 4. bekezdésben foglalt *a II.r. vádlott az így megszerzett marihuánát később, pontosan meg nem állapítható körülmények között értékesítette* szövegrészt mellőzi.

A tényállás 6. bekezdésében (ítélet 4. oldal utolsó bekezdése) írt „*a III.r. vádlott 2010. májusa és június 30-a közötti időben a II.r. vádlott megbízásából fellépő az I.r. vádlottnak három alkalommal alkalmanként 2 kg, összesen 6 kg tömegű 1,2 gramm delta-9-THC hatóanyagot tartalmazó marihuánát adott el továbbértékesítés céljából, amiért a III.r. vádlott a felső kapcsolatától szállítmányonként 100.000.- forintban részesült*” szövegrészt mellőzi, helyett a következő megállapítást teszi: *2010. májusa és június hó 30. napja közötti időben a III.r. és az I.r. vádlott legalább háromszor bonyolított egymással ismeretlen megbízó megbízása alapján kábítószer ügyletet, de annak tömege, hatóanyag tartalma nem állapítható meg, amiért a III.r. vádlott a felső kapcsolatától darabonként 100 ezer forintban részesült.*

A tényállás 5. oldal 5. bekezdését az alábbiak szerint módosítja. *az I.r. vádlott és a II.r. vádlottnak III.r. vádlott által átadandó mennyiség (4992,8 gramm tömegű anyag) totál-THC tartalma 196 gramm, mely a jelentős mennyiség alsó határának 172,5 %-a.* (Dr. Nagy Júlia vegyész szakértő véleménye)

Az ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében helyesen azt rögzíti, hogy *a III.r. vádlott által továbbértékesítés céljából az I.r. vádlottnak a korábbi 3 alkalommal és 2010. július hó 1. napján értékesített és értékesíteni kívánt marihuána 196 grammot meghaladó, de pontosan meg nem állapítható tartalmú totál-THC-t tartalmazott, amely a jelentős mennyiség alsó határának 172,5%-át meghaladta, ugyanakkor a különösen jelentős mennyiség alsó határát meg sem közelítette. A 2010. július hó 1. napján értékesítendő szállítmány vonatkozásában a II.r. vádlott megbízásából járt el az I.r. vádlott.*

A tényállás 2./ pontját azzal pontosítja, hogy *a hasist fogyasztás céljából tartotta a II.r. vádlott.*

A tényállás ezen kiegészítésekkel, módosításokkal vált teljes körűen megalapozottá és képezte a másodfokú felülbírálat alapját a Be. 352.§ (2) bekezdése alapján. A tényállás helytelen megállapításai abból adódtak, hogy az elsőfokú bíróság tényből tényre helytelenül következtetett, több helyen iratellenes megállapítást tett, a védői észrevételek tényállás változtatást eredményező része a 2010. július hó 1. napja előtti cselekmény vonatkozásában nagyobb részben megalapozott. Az elsőfokú bíróság ezen tényállás részre indokolási kötelezettségét is hiányosan teljesítette, nem tért ki valamennyi bizonyítékra, ezen túl a másodfokú eljárásban felvett bizonyítás anyaga alapján is változtatást kellett eszközölni.

A bizonyítás anyagából nem vonható le arra vonatkozó következtetés - amelyet az elsőfokú bíróság megtett - hogy a 2010. július hó 1. napja előtti kábítószer megrendelések a II.r. vádlott konkrét megrendelése alapján történtek volna, az sem, hogy ennek vételárát a II.r. vádlott szolgáltatta volna. Ilyen tartalmú vallomást sem I.r., sem pedig III.r. vádlott nem tett, azt az eljárás egyéb adatai sem

támasztották alá, ahogyan azt sem, hogy a II.r. vádlott ezen megszerzett marihuánát később meg nem állapítható körülmények között értékesítette. A III.r. vádlott nyomozati kihallgatása során (nyomozati irat 561. oldal) azt vallotta, hogy a plázában a piros inges fiúval (I.r. vádlott) 5-6 alkalommal találkozott, a rendelést a piros inges adta le Hiennél. Hien előkészítette a kábítószer, neki csak el kellett vinni a megadott helyre. A piros ingesnek kb. 3-4 alkalommal adott át kábítószer, egyszer a Szigony utcában, kétszer a plázában. Minden alkalommal 2-3, a 2010. júliushoz hasonló, szürke csomagot adott át, amelyért nyitott borítékban egy nagy köteg pénzt kapott, amelyet nem számolt át. A piros inges a plázában és a Szigony utcában mindig egyedül volt, a júliusi elfogás helyén mindig mással volt, egy magas sovány, hosszú arcú, szőkés, magyar, 35 év körüli férfival, megint más alkalommal egy alacsony 165 cm alatti előre fésült hajú cigány kinézetű férfival. Amikor a magas férfi volt ott, 3-4 szürke, a júliusi csomaghoz hasonló csomag kábítószer vittek el, amikor a cigány kinézetűvel voltak, akkor is. Minden alkalommal a piros inges adta a pénzt. A II.r. vádlottat nem ismerte fel a piros inges (az I.r. vádlott) kísérőjeként.

Helyes a védői érvelés abban a körben is, hogy az sem állapítható meg erre vonatkozó adat hiányában, hogy 2010. májusa és június hó 30. közötti időben a II.r. vádlott megbízásából fellépő az I.r. vádlott három alkalommal, alkalmanként 2 kg., összesen 6 kg. tömegű marihuánát adott el továbbértékesítés céljából, az erre utaló III.r. vádlotti vallomásból ugyanis ezen következtetések nem vonhatók le a fentebb idézett vallomásrészletre figyelemmel. Ezzel kapcsolatosan I.r. vádlott védője által kifejtetteket nagyobb részben osztotta a másodfokú bíróság.

A nyomozóhatóság az első alkalommal vallomást tevő III.r. vádlottnak nem tette fel ezen tények megállapíthatóságához szükséges kérdéseket, nem tisztázta pontosan a tömeget és mennyiséget annak ellenére, hogy a III.r. vádlott az eljárás ezen szakaszában feltáró jellegű beismerő vallomást tett. Az azonban nyilvánvaló III.r. vádlott helyesen elfogadott vallomása alapján, hogy felső kapcsolatától III.r. vádlott alkalmanként, szállítmányonként 100 ezer forintban részesült, amelyből le kell vonni azt a következtetést, hogy kizárólag kábítószer ügylet kapcsán kaphatott ilyen összegű jutalékot, mely cáfolja az I.r. vádlott azon vallomását, hogy parfüm vagy pulóver ügylet kapcsán találkoztak volna egymással.

Nem helytálló a védői hivatkozás ugyanakkor abban a körben, hogy az I.r. vádlott nem anyagi haszon reményében vállalta a közreműködést. Köztudott, hogy a kábítószerrel visszaélés büntette igen magas büntetési tétellel fenyegetett bűncselekmény, annak elkövetője jelentős kockázatot vállal. Jelen ügyben az I.r. vádlott nagyszámú telefonbeszélgetést bonyolított a vádbeli időszakban III.r. vádlottal (hívásaik száma egymás irányában 2010. június hónapban 40 fölötti), melyek szövege kétségtelenül ismeretlenül maradt, ugyanakkor a telefonhívások és találkozások gyakorisága (melyre vonatkozóan III.r. vádlott és I.r. vádlott is adattal szolgál) arra utal, hogy I.r. vádlottnak anyagi érdeke fűződött az ügyletek bonyolításához. Ezen túlmenően az I.r. vádlott történt házkutatás során kábítószerrel szennyezett DYRAS típusú digitális mérleg került lefoglalásra, mely bizonyíték további támpontként szolgál azon következtetés levonására, hogy az I.r.

vádlott tevékenyen működött közre a kábítószerügyletekben, ezen tevékenység folytatása pedig jellemzően nem ingyenes szolgáltatásként funkcionál

Helyes az a ténymegállapítás az elsőfokú bíróság részéről, hogy továbbértékesítés céljából került megrendelésre a kábítószer, mert az I.r. vádlott vallomásában szerepel, hogy a II.r. vádlott azt mondta neki, megbeszéli társaival a dolgot.

A 2. tényállás kiegészítéseként a fogyasztás céljából történő tartást a II.r. vádlott vallomása, és a szakvélemények tartalma alapján rögzítette a másodfokú bíróság.

Nem osztotta az ítéletábra a védelem érvelését a 2010. július hó 1. napján megvalósított cselekmény tekintetében a tényállás megváltoztatásának lehetőségére vonatkozóan. Az elsőfokú bíróság iratellenes megállapítást nem tett, logikai következtetéseit kellően megindokolta.

A védői érvek kapcsán rámutat a másodfokú bíróság arra, miszerint nincs akadálya annak, hogy a bíróság a vádlottak egyes vallomásrészleteit fogadja csak el a tényállás alapjául. Az elsőfokú bíróság a fent írt hibák kivételével minden esetben olyan tényállásrészleteket állapított meg, amelyek III.r. vádlott első nyomozati vallomásán alapultak. Helyesen tette, hogy az írásban tett, egy mondatos visszavonást nem fogadta el, mert a korábbi beismerő, az I.r. vádlottat terhelő nyilatkozata más bizonyítékokkal és logikai következtetés útján is alátámasztható volt. Ebben a körben az elsőfokú bíróság egyébként indokolási kötelezettségét is teljesítette.

Osztotta a másodfokú bíróság a II.r. vádlott védőjének azon felvetését, hogy a vádlott terhére a bizonyítékok mérlegelése során semmilyen módon nem értékelhető az, hogy csak a bizonyítási anyag ismeretében tett vallomást, ebben az esetben magát fosztotta meg korábban a védekezés jogától. E tény terhére semmilyen vonatkozásban nem értékelhető és nyilatkozatainak súlyát sem határozza meg.

Megjegyzendő, hogy III.r. vádlott első nyomozati vallomásának valóságtartalmához csak annyiban fűzhető kétely, amennyiben azt más bizonyíték nem támasztja alá, a cellainformációk adatai csak kiegészítő jellegűek, a találkozások tényét I. és III.r. vádlott nem vitatta, csupán a lebonyolított ügylet jellegét határozta meg eltérően I.r. vádlott. Nem fog helyt az a védői érvelés sem, mely szerint nem bizonyosodott be az eljárásban, hogy a II.r. vádlott a 4,2 millió forint a kábítószerügylet kapcsán volt, e körben helyesen vetette el az elsőfokú bíróság a II.r. vádlott vallomását, az indokolással a másodfokú bíróság minden tekintetben egyetértett. Nem osztotta az ítéletábra II.r. vádlott védőjének aggályait a rendőri jelentés, mint közokirat tartalmát illetően. A közokirat felhasználhatósága nem kérdőjeleződött meg. Azon tartalomra vonatkozóan, amelyet a bíróság bizonyítékként értékelt ítélete 9. oldal 3. bekezdésében, a rendőri jelentés a benne foglaltakat hitelt érdemlően bizonyítja. A II.r. védő által hivatkozott 2011. évi XVI. törvény megállapításai és jelen eljárásban felhasznált közokirat között párhuzam nem állítható.

A megalapozottan megállapított tényekből az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére.

Vizsgálta a Fővárosi Ítéltábla azzal, hogy a vádlottakra a 2012. július hó 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) rendelkezései nem kedvezőbbek-e.

A korábbi és az új törvény azonos büntetési tétellel fenyegeti a három vádlott által elkövetett cselekményt. 2010. július 1. napján nem volt hatályos a középértékes büntetés kiszabására vonatkozó szabály, az új törvény irányadónak tartja a középérték figyelembevételével történő büntetés kiszabást, melytől indokolás mellett eltérés lehetséges. Ugyanakkor a feltételes szabadságra bocsáthatóság kedvezőbb szabályozása miatt (Btk.38.§ (2) bekezdése), az új törvény alkalmazása valamennyi vádlott vonatkozásában kedvezőbb, még a visszaesőnek minősülő a II.r. vádlott esetében is, aki 4/5 feltételes kedvezmény helyett 3/4 feltételes kedvezménnyel szabadulhat. Az új törvény alkalmazásának szükségessége a II.r. vádlott esetében azon okból is indokolt, mert a Btk. 178.§ (6) bekezdése szerint aki kábítószer fogyaszt vagy csekély mennyiségű kábítószer fogyasztás céljából megszerez, vagy tart, ha súlyosabb bűncselekmény nem valósul meg, vétség miatt 2 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A fogyasztás céljából történő megszerzés szubszidiárius cselekmény lévén külön büntetőjogi értékelésre nem kerülhet a súlyosabb megítélésű cselekmény mellett.

Az új törvény alkalmazására figyelemmel a vádlottak cselekménye egységesen a Btk. 13.§ (1) bekezdése szerint tettesként elkövetett a Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző, a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettként minősül. Nem osztotta az ítéltábla a védelem álláspontját tekintetben, hogy a vádlottak cselekménye forgalomba-hozatalként vagy átadás kísérleteként minősítendő.

A forgalomba-hozatal és a kereskedelem elhatárolásának alapja a haszonszerzésre törekvés. A kábítószernek kereskedelem céljából történő megszerzése önmagában akkor is a kereskedelem körébe tartozik, ha többletmagatartás nem kapcsolódik hozzá. A kereskedői szándékra a kábítószer mennyiségéből is következtetni lehet. Az I.r. és a III.r. vádlott a 2010. július hó 1. napján megkísérelt kábítószer átadás-átvételt megelőző időszakban is bizonyítottan hasonló ügyleteket bonyolított meg nem állapítható mennyiségre és hatóanyag-tartalomra, esetükben a forgalomba-hozatal szóba sem kerülhet. A haszonszerzésre törekvés a korábban kifejtettek szerint a védői állásponttól eltérően az I.r. vádlott esetében is megállapítható. Bár a II.r. vádlott 2010. július hó 1. napját megelőző magatartása bizonyítékok hiányában nem volt bírói bizonyossággal megállapítható, az ítéltábla esetében is a kereskedelem fordulót állapította meg. Erre utal a lefoglalt kábítószer mennyisége az elsőfokú bíróság ítélet 20. oldal 4. bekezdésében írtakat elfogadva, ezen túl a 4,2 millió forintos vételár, amelyet a II.r. vádlott a III.r. vádlott részére kívánt átadni a közel 5 kg mennyiségű marihuána adásvétele kapcsán. Az összeg nagysága - II.r. vádlott jövedelmi viszonyait is figyelembe véve - a mennyiséggel egybevetve a

haszonszerzési, kereskedői szándékra utalnak, figyelembe véve az I.r. vádlott vallomásának azon részletét is, hogy a II.r. vádlott az anyag mennyiségének hallatán azt a választ adta, hogy megbeszéli a többiekkel. Saját vagy esetleg társak fogyasztását a mennyiség nem szolgálhatta, a kereskedési célzatra kellett esetében is következtetést vonni.

A III.r. vádlott védője által nevesített átadás ugyancsak nem állapítható meg, mert a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú jogegységi határozatában foglaltak szerint a cselekmény átadásként akkor minősül, ha az átadás kizárólag azért történik, hogy a kábítószer az átvevő maga fogyassza el, mely jelen esetben kizárható.

A hivatkozott jogegységi határozat szerint a kereskedéssel elkövetett cselekmények a forgalomba-hozatalnál tágabb elkövetési magatartások, haszonszerzésre irányulnak, ide tartozik a kereskedés céljából történő megszerzés, készletezés is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. Erre figyelemmel az ítéltábla a társtettesi elkövetői alakzat megjelölést mellőzte. A kísérleti szakra utalás ugyancsak nem fog helyt.

A Btk. 461.§ (1) bekezdés c.) pontja szerint a kábítószer akkor csekély mennyiségű, ha THC esetén a tiszta és savformában együttesen jelenlévő THC (totál-THC) a 6 gramm mennyiséget nem haladja meg, a (3) bekezdés a.) pontja szerint jelentős mennyiségű, ha az adott kábítószerre meghatározott csekély mennyiség felső határának hússzorosát meghaladja.

A II.r. vádlott esetében az enyhébben elbírálandó cselekmény a szubszidiaritásra figyelemmel külön nem értékelendő, magatartása egységesen kábítószer-kereskedelem büntetteként minősül, halmazati büntetés kiszabásra esetében nem kerülhetett sor.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta, és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. A súlyosító körülmények közül a másodfokú bíróság mellőzi a II.r. vádlott esetében a bűnhalmazatra, valamennyi vádlott esetében a társtettesi elkövetésre utalást. A II.r. vádlott vonatkozásában ugyanakkor súlyosít a szubszidiaritás folytán külön jogilag nem értékelt cselekmény elkövetése. Az előzetes fogvatartásban töltött idő viszonylag rövidebb időtartamú volt, a cselekmény elkövetése óta közel 4 év telt el, mely nem olyan mértékű időmúlás, amely az elévülési időt megközelíteni. (Legfelsőbb Bíróság 56/2007. Büntető Kollégiumi véleménye)

A kábítószer kisebb totál-THC hatóanyag tartalma, a részben megváltozott bűnösségi körülmények, a II.r. vádlott vonatkozásában a módosított tények és minősítés ellenére az ítéltábla úgy látta, hogy a büntetések enyhítésére egyik vádlott esetében sincs nincs lehetőség.

Az I.r. vádlott tekintetében a törvényszék az akár életfogytig tartó szabadságvesztéssel is büntethető cselekmény vonatkozásában a törvényi minimumban állapította meg a szabadságvesztés büntetés mértékét. Esetében enyhítő szakasz alkalmazására az ítéltábla nem látott lehetőséget. A II.r. vádlott

visszaeső, korábban is elmarasztalták kábítószerrel kapcsolatos cselekmény miatt, speciális bűnismétlőnek minősül. Előéletére figyelemmel a társainál kisebb cselekvőség ellenére is szükség volt magasabb büntetési tartam kiszabására. A kábítószerrel megrendelésre szolgáltató III.r. vádlott büntetésének enyhítésére sem látott lehetőséget az ítélőtábla. Az ítélet belső arányossága megfelelő, a kiszabott büntetési mértékek eltúlzottnak nem tekinthetők, a másodfokú eljárásban kisebb mértékű enyhítésre nincs lehetőség, nagyobb mérvű elengedés pedig a cselekmény tárgyi súlya, a helyesen megállapított bűnösségi körülmények alapján nem volt indokolt.

A II.r. vádlott visszaesői minőségének megállapítása a Btk.459.§ 31. pontján alapul.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozta a Btk. 37.§(3) bekezdés ad.) pontja alapján fegyház.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása a Btk. 61.§-án, a kiutasítás büntetés a Btk. 59. §-án alapul.

Az I.r. és a III.r. vádlottak a kiszabott szabadságvesztés büntetésből a Btk. 38.§ (2) bekezdés a.) pontja, míg a visszaeső a II.r. vádlott a Btk. 38.§ (2) bekezdés b.) pontja alapján bocsátható feltételes szabadságra.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a rendelkezést a bírósági iratok 51. sorszáma alatt fellelhető bűnjeljegyzéken szereplő tárgyak vonatkozásában, ezért a másodfokú bíróság az értékkel nem bíró tárgyak lefoglalását a Be. 155.§ (1) bekezdése alapján megszüntette, azokat ugyanezen törvényhely (8) bekezdése alapján megsemmisíteni rendelte.

A fentiekre figyelemmel a törvényszék ítéletét az ítélőtábla a Be. 363.§-a szerinti tárgyalás keretében eljárva a Be. 372.§(1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a házi őrizetben töltött idő beszámítása a Btk.92.§ (1) és (3) bekezdés a.) pontján alapul.

Budapest, 2014. április hó 10. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. december hó 6. napján kihirdetett 29.B. 1079/2011/72. számú ítéletet az I.r., a II.r. és a III.r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 68/2013/30. számú határozata

folytán 2014. április hó 10. napján valamennyi vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2014. április hó 10. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kállai Zoltán
írnok